

Phần 17

Chương 81

Ái Tình

Đương nhiên Thẩm Hành không biết, trong lúc vô tình, câu chuyện “Cầu huyết” của nàng đã truyền thành giai thoại. Nàng chỉ biết sau khi trở lại, thiệp mời của các vị quan gia phu nhân càng lúc càng ít đi.

Nhìn từng bao tải giấy đỏ trên nền đất, đột nhiên nàng phát hiện, hóa ra gia quyến của văn võ bá quan cũng là một quần thể không hề nhỏ. Nếu phát cho mỗi người một lượng bạc thì tiền tiêu tháng của nàng cũng đi tong.

Kết quả là, nàng chấp bút viết thư, cảm tạ lời mời nhiệt tình của đối phương, đồng thời cũng biểu đạt sức khỏe mình không tốt, không cách nào ra ngoài được.

Văn bay chữ lượn, tự nhiên lại thấy mình cũng có chút tài nghệ nho sinh.

Theo suy nghĩ của Thẩm Hành, những tấm thiệp này đưa lại, có lẽ cũng thu được một đồng quà đáp lễ. Nàng sẽ cầm đi đổi bạc, vừa vặn chia cho nhóm hài tử không có ăn trong vùng, cũng sửa được thêm mấy ngôi miếu đồ.

Giao lưu giữa các hậu viện cũng là một môn học vấn, biết tiến biết lùi, ứng dụng hài hòa đó mới chính là đạo.

Nhưng mà có một số thời điểm, có thể xảy ra những chuyện không như mong muốn.

Ngày thứ hai sau khi phát thiệp mời, Thẩm đại tiểu thư nhận được một núi các món quà đáp lễ. Nhưng vấn đề là, những thứ đồ này đều là thuốc bổ chuyên bồi bổ nữ nhân, hơn nữa còn đã sắc xong rồi!!

“Hồng mễ trùng thảo ngân nhĩ canh, hồng đường tuyết liên chung, ô kê lộc nhung thang... Tiểu thư, gần đây tiểu thư không thoải mái à?”

Những dược thiện này đều là các phương thức dưỡng thai và an thai bí truyền. Nghe nói những tiệm thuốc ở kinh thành luôn sẵn lòng tìm kiếm, thậm chí, khi con mình vừa mới tròn một tháng, họ đã bắt tay vào tìm kiếm truy lùng.

Đạo Đạo ôm một bát thuốc chạy tới gần rồi hỏi.

“Nô tỳ nghe nói, ngoài kia người ta suy đoán tiểu thư và vương gia có con rồi mới thành hôn, là thật sao?”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn mây bay ở chân trời xa xa.

“Chẳng lẽ là thật sao?”

Nàng cũng mong điều đó là sự thật.

Không biết từ lúc nào, thành tựu bát quái ở trên phố đã vươn lên đến một tầm cao mới, giờ chỉ cần nhìn thấy những chén canh kia, nàng chỉ có thể phun ra sáu chữ: “Đồ canh đi, bát mang đi bán lấy tiền.”

Nàng không tin, bằng trí thông minh và tài trí của mình, chẳng lẽ không sửa được cửa sổ của mấy ngôi miếu đó?

Lúc Tô Nguyệt Cẩm trở lại, Thẩm Hành đang đếm bạc trên giường, gió vun vút len lỏi qua song cửa sổ, hắn đưa tay nhét tay mình vào trong lòng bàn tay nàng:

“Có lạnh không?”

Hắn lười biếng dựa vào trên người nàng.

“Lạnh, chàng bảo thiếp ủ ấm cho à?”

Tay của hắn vẫn chẳng có hơi ấm nào như trước, lúc trời lạnh nó sẽ càng lạnh hơn. Bàn tay nhỏ bé ấm áp phủ kín bàn tay kia, nhẹ nhàng xoa bóp.

“Sao lại lạnh thế này? Không phải đã hết độ rồi mà?”

Hắn nằm ườn trên giường không lên tiếng, rồi hỏi ngược lại nàng.

“Ta thấy hậu viện nhiều đồ quá, ai đưa tới à?”

“Còn có thể là ai nữa chứ, gia quyến của các đại thần đưa một ít thôi mà.”

Nàng ú ớ đáp, chỉ lo hăng lại hỏi gì thêm.

Tô thiên tuế lại không muốn nghe theo, đầy hứng thú nhìn nàng.

“Đưa cái gì?”

“Thì một ít đồ ăn bình thường, rất... bình thường ấy.”

“Rất... bình thường sao?” Hắn học cách nàng kéo dài âm cuối.

“Sao ta nghe nói, có người sức khỏe không tốt, nên mới có mấy thứ đồ này nhỉ.”

Hắn nghe nói? Nghe ai nói?

“Hôm nay Vương Ngạn Thần tới tìm ta, nói lung tung nên rất khó hiểu được.”

Hắn nói xong thì mỉm cười liếc nàng một cái.

Thẩm Hành trừng mắt nhìn lại, cả gò má đều đã đỏ cả lên. Vương Ngạn Thần là ngự y trong cung, thường ngày sẽ phụ trách bắt mạch cho hoàng thượng và nương nương.

Hắn đã biết, không lẽ hai vị trong cung kia...

“Là mọi người hiểu nhầm thôi.”

Nàng cố gắng tỏ ra rất tự nhiên, yên lặng nhét vào một quả hạch đào vào trong miệng.

Bởi vì chuyện này không chỉ thể hiện khả năng truyền đạt của nàng, mà còn gián tiếp bộc lộ trí thông minh, còn... Khặc khặc...

Tô Nguyệt Cẩm buồn cười nhìn khuôn mặt mập mạp trắng trẻo ngay trước mắt, hần tiến sát tới rồi cung chiêu nói.

“Phương thuốc gì thế, giữ lại đi, sớm muộn gì cũng dùng tới thôi.”

Hần muốn có con, trai hay gái gì cũng tốt.

Thảm Hành cúi đầu nhìn đôi hài của mình, nàng thấy rứt rè thế nào cũng không đáng bận tâm, thế là ha ha cười lại.

“Thì cứ sinh thôi, sinh mười bảy mười tám đứa cũng náo nhiệt.”

Bóng cây vắt ngang, gió xuân phơi phới, đúng là thời tiết phù hợp để thai nghén thêm một sinh mệnh mới.

Nhưng mà Thảm đại tiểu thư đã quên, có con chỉ là kết quả, còn muốn có con lại là một quá trình.

Sáng sớm hôm sau, nàng cảm thấy chỉ cần một đứa thôi là đủ.

Cuộc sống sau khi cưới không vui vẻ giống như trong tưởng tượng, tuy không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng, nhưng gọi Tô thiên tuế lên ứng mả còn khó khăn hơn cả phụng sự ai.

“Phụ hoàng tin tưởng con, nhất định có thể gọi thẳng nhóc kia vào triều đứng hạn.”

Lời thánh thượng nói còn văng vẳng bên tai.

Thảm đại tiểu thư đứng đưa ba chiếc vòng tay bằng vàng ròng hói lộ, mỗi một bước đi đều khó khăn hơn nhiều.

“Tô Nguyệt Cẩm... Nhanh lên một chút nào, sắp muộn rồi đây.” Ròng rã nửa canh giờ, thế mà ai kia vẫn không chịu ngồi dậy.

Sau một hồi lâu.

Phía đầu chăn có cái đầu chui ra, ung dung thông thả nói.

“Nằm một lúc nữa thôi.”

“Không được.”

Nằm nữa thì tan triều mất.

“Nhưng ta ốm mà.”

Thảm Hành cắn răng.

“Cớ này hôm qua chàng đã sử dụng rồi.”

“Thì cái chần bị bệnh, ta phải nằm trên giường chăm sóc nó, nàng có muốn nằm luôn không?”

Chàng có thể chân thành hơn không hả?

Thẩm đại tiêu thư co giật khóe miệng, đột nhiên nghĩ tới câu mà Hoàng hậu nương nương từng nói: Sau này phiền con chăm sóc nó. Cuối câu còn kèm thêm hai chữ “ha ha” đầy ý vị.

Chỉ hận nàng hiểu ra quá muộn màng.

Những tháng ngày “giương nanh múa vuốt” trôi qua, nhưng không thể phủ nhận là, tất cả mọi người đều nhận thấy, tình cảm của Vương phi và Vương gia rất tốt.

Nếu một người bãi triều về muộn, một người khác sẽ đứng trước cửa ngóng trông. Bị phát hiện ra còn không chịu thừa nhận, làm bộ như đang ngắm hoa xem nước.

Một người nói ra ngoài mua đồ, một người khác sẽ theo sát cạnh bên. Không cần tô tó, không cần hầu hạ, lúc trở về đồ đạc sẽ được Vương gia xách trên tay, khóe mắt đuôi mày là ý cười nồng đậm.

Người ta vẫn nói: Phu quân là trời, thê tử là thần, có tôn ti có thứ tự mới là luân thường. Nhưng ở trong Đoan vương phủ này, vị trí phu thê lại ngang hàng với nhau.

Dần dần có người hiểu rõ, hóa ra “cử án” không nhất định sẽ phải tề mi, “tương kính” cũng không nhất thiết phải “Như tân”, cuộc sống thật ra chỉ là những điều nhỏ nhặt. Thỉnh thoảng khoe khoang, thỉnh thoảng làm càn, không cần nề nếp, mới là tình yêu đơn giản nhất.

Người ta nói mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, thực ra lúc Thẩm Quát gặp nạn, nàng cũng xem như lĩnh hội được điều này.

Từ khi nàng “Đắc đạo” lên làm Vương phi, “gà chó” gần xa cũng bắt đầu rục rịch, muốn “thăng thiên” cùng mình.

Cứ ba năm hôm lại có bái thiếp sang, kim ngân ngọc khí không biết bao nhiêu kể hết. Ngoài gia quyến của triều thần, nàng còn có một vị bà con xa, cũng xem như từng có ân với Thẩm gia ngày trước, ngày ngày chờ trước cửa.

Lúc trước Thẩm đại tiêu thư vẫn nghĩ, nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, đóng cửa chào khách là xong thôi. Nhưng không lâu sau lại lan ra tin đồn Thẩm vương phi xem thường việc qua lại với thân quyến triều đình, không để ý tới người nhà hàng xóm.

Những lời này không có ai dám nói. Nhưng có thể lan truyền đi như vậy, không cần nghĩ nhiều cũng biết, có lẽ là Thất công chúa chưa lộ diện mà thôi.

Đạo Đạo nói: “Tiêu thư, chúng ta kể chuyện này cho Hoàng hậu nương nương đi.”

Vừa mới đại hôn đã có tin đồn như vậy, thực sự không êm tai chút nào.

Nàng cúi đầu vuốt vuốt ống tay áo.

“Không quan trọng hà tất phải ảnh hưởng lão nhân gia, em đi xem thử, phu nhân nào có để lại bái thiếp thì ghi danh sách lại xem.”

“Tiểu thư định đánh người à?” Như vậy không hay lắm đâu?

Thẩm Hành đỡ thái dương than thở.

“Ngày mai làm yến tiệc ở hậu viện, ta muốn mời các vị phu nhân dự tiệc.”

Chương 82

Nhất Yến Thành Danh

Trong sương phòng được trang hoàng tinh xảo, trên bàn, thức ăn còn bốc hơi nghi ngút.

Thất huân bát tố, chiêu đãi gia quyến của mười mấy quan gia. Yến tiệc chu đáo, món ăn cũng chú ý cẩn thận, chỉ tiếc những món ăn này lại mang đầy ngụ ý, khiến cho người ta vừa vào đến cửa đã không dám phóng khoáng. Mọi người đều biết, thường thì món ăn bày đôi không bày đơn, như bốn mặn một canh, sáu mặn một chay, chưa từng gặp qua những số lẻ như bày chín thế này.

Câu tục ngữ Thất diên bát đảo có nghĩa là hoa mày chóng mặt. Còn lời ám thị này hướng đến ai, phải xem bữa cơm này ăn thế nào mới được.

Thẩm Vương phi khoan thai đến muộn, nàng mặc một bộ váy ngày thường màu trầm hương thêu hoa văn nhỏ, chậm rãi đi vào cửa, trâm vàng hờ hững trên búi tóc lay lay, mộc mạc nhưng không kém phần quý khí.

Một khuôn mặt tươi cười, long lanh linh động, đặc biệt là đôi mắt hạnh kia, lúc nhìn xung quanh như làn thu thủy khẽ gợn sóng nhấp nhô, vô cùng hòa hợp.

Nàng khẽ mỉm cười chào hỏi: “Các vị phu nhân đã tới đông đủ rồi sao? Vài ngày trước không may nhiễm phong hàn, chờ một thời gian mới đến gặp mọi người được, ta thật lòng áy náy, mời các vị mau ngồi xuống đi.”

Mấy phu nhân thấy thế đều phụ họa nói vâng vâng, chọn những lời hàn huyên dễ nghe mà nói, vừa lén lút suy đoán dụng ý của người này.

Bởi vì những người xuất hiện ở đây đều là các phu nhân của quan tam phẩm trở lên, tâm tư muốn nịnh bợ Đoan vương gia đâu phải mới ngày một ngày hai.

Bởi vì trước đây ít khi chú ý tới Thẩm Hành, giờ lại thêm mấy món ăn được bày biện ở trên bàn kia, họ nói gì cũng cẩn thận hơn nhiều.

Ngược lại, có một vị “tẩu tẩu” không có đầu óc cho lắm, y vào quan hệ mà há miệng nói thẳng. “Có lẽ Vương phi đã quên rồi, ta là chị dâu nhà cô, lúc còn nhỏ từng bế cô nữa đấy.”

“Ồ?” Thảm Hành ngược đầu nhìn vị phụ nhân trước mặt. “Đúng là không có ấn tượng gì cả.”

Nàng nhớ đến tận năm chín tuổi mình mới cùng nương đi từ Văn Hà sơn trang quay trở lại kinh thành, lời nói dối thể này không có trình độ bao nhiêu.

Vị phụ nhân kia cứ tưởng nàng không hay biết gì, càng nói càng đắc ý. “Chứ sao nữa, lúc đó cô gầy gầy bé bé, vừa nhìn đã biết sau này chắc chắn sẽ là một mỹ nhân, lúc ấy ta còn nói với lão gia nhà chúng ta, đứa bé này có số phú quý, tương lai phải gả cho nhà vương hầu mới xứng với thân phận này.”

Thảm Hành nghe thấy vậy cũng gật đầu phôi hợp, “Đúng là đã ứng nghiệm với lời phúc lành của ngài rồi.”

Nếu không phải còn vương mấy người ngoài trên bàn ăn, chỉ sợ nàng đã thêm một câu, “Một quả bao tiền nhỉ, ngài có muốn bói nốt vận mệnh nửa cuộc đời còn lại của ta không?”

Nói thật, cái cửa thân thích này hơi xa, người mà nàng ta nói là cô mẫu của nàng nhưng thực ra chỉ là em họ của cha nàng. Nhà ở huyện Du Bát, mặc dù phu gia không phải là quan lớn, nhưng dù gì cũng là tri huyện của một phương, chăm lo cho bách tính cả một vùng, so với quan kinh thành còn tự tại hơn nhiều.

Lần này, tẩu tẩu đó tới đây có ý gì ai mà chẳng biết, bà muốn Thảm Hành giúp đỡ thôi ít gió bên gối thiên tuế gia, điều lão gia nhà bà lên kinh thành làm quan.

Thảm Hành yên lặng cúi đầu thổi mạnh vào nắp chén, khẽ nói: “Ý của phu nhân Thảm Hành hiểu rõ. Nhưng ngài cũng biết đây lệnh điều động không thể tùy tiện đưa ra. Mặc dù Nguyệt Cẩm là Vương gia cao quý, nhưng cũng nên tránh khỏi một số chuyện không bị hiềm nghi. Chúng ta cũng có nỗi khổ riêng, chỉ sợ việc này không thể giúp được gì.”

Trong nháy mắt, nụ cười trên mặt Lưu Vu Thị trở nên cứng ngắc, rồi lại nở nụ cười châm biếm: “Vương phi nói vậy là sao. Chẳng qua chỉ một hai câu nói thôi mà, làm gì mà phiền phức như thế chứ. Tiểu phụ nhân không hiểu chuyện triều đình, nhưng ta biết Vương gia có uy tín trong triều, lão nhân gia chỉ cần nói một câu thôi đã có ích hơn nhiều mười tám tầng quan hệ. Hơn nữa...”

Bà ta liếc mắt nhìn lướt qua Thảm Hành: “Chúng ta và cha cô có quan hệ không tầm thường. Nhớ năm đó khi Thảm đại nhân ra làm quan, nếu không phải có lão gia nhà chúng ta ở bên cạnh giúp đỡ sao có thể có được ngày hôm nay. Vương phi không nể mặt tăng thì cũng nên nghĩ tới tình cảm của cha mình chứ nhỉ?”

Lưu Vũ Thị này một là không có học, nói chuyện thô bỉ không biết tiến lùi. Những vị phụ nhân khác nghe xong đều lặng lẽ nhíu mày, nhưng không ai đứng ra chỉ điểm cho bà ta đôi câu.

Những người đang ngồi đây có ai mà không vì quan hệ. Có câu ném đá dò đường, cứ căng lỗ tai ra nghe là được rồi, nhìn Lưu phu nhân, “Lúc trước gia phụ ra làm quan từng được Lưu đại nhân cho hai lượng bạc để giúp đỡ, giờ cứ mở miệng ra là lại nhắc tới việc xưa này. Nhưng nếu như ta nhớ không lầm, từ lúc cha ta tiếp nhận chức lục phẩm điện nghị đã tự mình đưa trả năm lượng bạc để báo đáp. Nếu như tính ra thì Thảm gia cũng chẳng nợ Lưu gia cái gì.”

Tiền nợ các người, chúng ta đã trả lại gấp đôi, lúc trước nói bốn lượng thì không được êm tai cho lắm, vậy nên dứt khoát đưa luôn năm lượng bạc cũng là nhà các người đề ra. Mặc dù cha nàng xuất thân bản hàn, nhưng chưa từng vì tiền tài mà phải khom lưng. Bây giờ nói đến năm lượng bạc thì xem là keo kiệt, nhưng khi đó đối với một thư sinh nghèo hèn thì chẳng khác gia tài.

“Ôi, Vương phi nói mấy câu này làm gì, họ hàng thân thích còn nợ nần gì chứ, đều là giúp đỡ nhau lúc khó khăn thôi mà. Khi đó, hai lượng bạc kia cũng đâu phải là ít, nếu là lúc này không biết giá bao nhiêu.” Bà ta vừa nói, vừa đưa tay ra làm động tác. Năm mươi lượng sao? Thảm Hành cười, nhìn nàng ta mà không lên tiếng, tiện thể nghe bà ta nói tiếp. “Đều là chỗ thân thích cả, đâu cần phải khiêm tốn thế này. Giờ đường công danh của lão gia nhà chúng ta không thuận lợi, muốn đến kinh thành để học hỏi thêm kiến thức, ngài nghĩ thử biện pháp gì đi.”

Mặc dù nói như vậy nhưng trên mặt Lưu Vu Thị không có vẻ cầu khẩn chút nào, nhìn dáng vẻ kia chẳng khác nào đòi nợ.

Nếu chuyện này xảy ra với một chủ mẫu nào khác, thì cho dù nên hay không nên, có lẽ đã phân họ sẽ lấy bạc ra để đuổi đi cho rồi.

Ai mà không biết loại phụ nhân này sẽ phiền phức ra sao, nếu từ chối thẳng thừng thì không biết sẽ xảy ra gì nữa.

Đương nhiên Thảm đại tiểu thư cũng hiểu được chuyện này, khước môi hơi cong lên, nàng lấy một số bạc trong hộp gỗ ra.

Họ Lưu kia vừa nhìn thấy đã cười to như được vụ, ai mà ngờ được đôi phương chỉ lấy ra chọn chọn mấy lần rồi cất vào chỗ cũ.

Sau đó lại lấy ra hai đồng tiền, đặt vào tay bà ta. “Hiếm khi phu nhân đến đây một chuyến, nếu tặng vàng thì không hợp thể tục. Hai đồng tiền này là phần thưởng bề trên hôm qua ban xuống, nghe nói phụ hoàng đã từng lấy để chơi. Lần này là ngài đến, nếu đổi thành người khác, ta không nỡ đem cho đâu.”

Lưu Vu Thị bị trượng phu xúi giục tới đây, lúc nhìn thấy hai đồng tiền kia thì tức giận đến tái mặt cả rồi, nhưng đây là đồ ngự thưởng, sao có thể đem tiêu được, chỉ đành cố gắng mà từ chối không nhận, “Sao vậy được, đồ của hoàng gia toàn là vật quý, tiểu phụ nhân nhận không nổi.”

“Sao lại không nhận được?” Thảm Hành kinh ngạc kéo bà ta. “Phu nhân chẳng kiêng nể gì mà đến đây đòi điều lệnh, có gì mà không nhận được nữa

đây. Giờ thế đạo không tốt, bạc không đủ, mà đến lòng người cũng chẳng đáng bao nhiêu. Nếu phu nhân đã thẳng thắn như vậy, Thảm Hành cũng không vòng vèo nữa. Ai gọi ngài đến đây, thì ngài cứ đi tìm người đó mà đòi tiền thưởng. Bạc của của Đoan Thân vương phủ không cao, chỉ cần thành tâm đến bái phỏng thì sẽ mở cửa ra đón tiếp. Còn nếu không thì một bước cũng đừng hòng bước lọt.”

Lúc này, cho dù Lưu Vu Thị có ngốc đi nữa thì cũng hiểu rõ ràng.

Bà đã đến thăm nhiều lần mà không được, vốn cũng có ý định đi về. Trong lúc trù trù lại đứng dịp Thất công chúa dẫn bà lại đây, có lẽ người kia muốn thừa nước đục thả câu, mong có một bát canh để uống, nào có nghĩ đến những chuyện khác gì.

Nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Thảm Hành, bà vội vàng ngã quy xuống đất, “Vương phi thứ tội, dân phụ ngu dốt, thật sự không có ý gì khác.” Nhưng trên mặt Thảm Hành lại chẳng có ý tức giận gì, nàng sai người đỡ bà ta dậy.

“Vương phủ này, nhìn từ bên ngoài vào thì có vẻ ngăn nắp, nhưng ngài không nhìn thấy trong viện chúng ta cây cối um tùm không có người chăm sóc đó sao? Xưa nay thánh thượng vẫn coi trọng hai từ đơn giản. Nếu Lưu đại nhân thật sự muốn thẳng quan thì hãy bảo ông ấy làm việc cho thật tốt. Lúc nào mà quan càng làm càng nghèo, bách tính có cuộc sống càng ngày càng tốt, khi ấy vị quan này đương nhiên cũng có thể thăng chức được rồi. Thảm Hành là người tuân thủ nữ tắc, không tiện nhiều lời xen vào chính sự. Mấy vị phụ nhân ở đây đều lớn tuổi hơn ta, đạo lý dễ hiểu như vậy tất nhiên không cần ta dạy, đúng không?”

“Vương phi nói rất đúng.”

Cái này là vừa giết gà vừa dọa khỉ, chẳng cần động đao cũng có thể gõ đến bảy tám dài. Những vị phụ nhân đang ngồi ở đây đều âm thầm suy nghĩ, vị Thảm vương phi này không phải người có thể dễ dàng trêu chọc.

Một bàn ăn nhạt như nước ốc, nhưng câu nói kia của Thảm Hành, “Quan càng làm càng nghèo, bách tính càng phải càng ngày càng tốt” lại trở thành châm ngôn. Phu nhân Minh Lý kể lại cho lão gia nhà mình, quả nhiên hiệu quả tác động không hề nhỏ.

Từ đó về sau, trong triều xuất hiện một trào lưu mới cực kì đơn giản, ống tay áo nhà ai mà không có tới mấy miếng vá thì không đủ chứng minh tính tiết kiệm của mình vậy. Sau khi Tô tiểu thiên tuế bái triều, hấn nghiêng người dựa vào khung cửa khẽ cười nhìn nàng, “Nàng xem, giờ trong triều ai cũng mặc quần áo lam lũ hết, nàng còn có hứng thú ngồi ở đây nấu rượu nữa à.”

Thảm Hành nhếch miệng cười to, đưa tay múc nửa chén rượu hoa đào mới ử ra, “Rượu ngon trên tay, giai nhân bên cạnh, sao lại không có hứng thú chứ.”

Bị gọi là giai nhân, đuôi lông mày của Tô tiểu thiên tuế khẽ nhướn lên.

Hương rượu mát lành, tỏa lan trong miệng, đôi môi dựa sát vào nhau phảng phất từng hơi lạnh trong lạnh. Khẽ vuốt bờ môi mềm ấm áp chẳng biết từ lúc nào đã tăng thêm cường độ, mãi đến khi nàng phản ứng lại thì đã bị hấn ôm trong lòng sải bước vào nhà.

Thâm Hành không an phận giã giũa hai lần: “Bây giờ vẫn còn sớm đấy.” Hấn tiện tay thả màn xuống, vô cùng bại hoại đáp lại một câu: “Việc này thì phân biệt sớm muộn để làm gì.”

Mà hậu quả của việc không phân biệt sớm tối chính là, hai người nào đó đói xanh cả mắt, hơn nửa đêm còn phải bò đi tìm đồ ăn, bởi vì không muốn kinh động đến mọi người, cho nên rón rén nửa ngày trời chỉ tìm được có hai củ khoai lang.

Thở không ra hơi, Thâm đại tiểu thư không nhịn được tức giận, “Lúc tối nhà bếp bảo để lại cơm, sao chàng lại không cho người ta phần lại?”

“Sao ta không nghe thấy?” Tô thiên tuế ung dung nhìn nàng, “Lúc ấy nàng còn tâm tình mà nghe họ nói gì nữa sao?”

Thâm Hành: “...”

Chương 83

Người Xem Đó Mà Làm Thôi

Lúc gặp lại Tô Nguyệt Hoa là vào một hôm chạng vạng trời mây đen chằng chịt. Sắc trời âm u mờ mịt như sắp đổ trận mưa.

Thâm Hành vừa mới từ Thâm phủ quay về, ngược mắt lên đã nhìn thấy Thất công chúa tóc dài bay bay trong bộ áo trắng thuần đứng chình ình ngay trước cửa vương phủ, tuy không kinh ngạc, nhưng cũng quý dị đôi phần. Đột nhiên nàng lại nhớ tới một câu châm ngôn trên phố: Muốn chết cũng phải chọn ngày hoàng đạo.

Thấy trời sắp mưa, vì không muốn mời người kia vào trong phòng “tâm tình”, nàng cố ý đi sát bên chân tường.

Một bộ đồ trắng phau như tuyết, áo choàng cũng trắng, cộng thêm khuôn mặt đờ đẫn trắng bệch, nhìn sao cũng giống một pho tượng xấu xí.

Thâm đại tiểu thư siết chặt chiếc áo khoác trên người, nàng thấy mình lớn tuổi còn mập mạp như vậy, thực ra cũng có điểm tốt đấy thôi.

Mới vừa dịch người muốn chui vào cửa phủ, tay đã bị Tô Nguyệt Hoa níu lại.

“Thâm đại tiểu thư không nhìn thấy bản cung à? Gặp rồi mà cứ im lặng đi vào cửa vậy sao, có quy củ nữa không?”

Thẩm hành rút tay lại mỉm cười, vờ như đến bây giờ mình mới nhìn thấy nàng ta, kinh ngạc nói.

“Hóa ra là Thất muội muội à! Ta còn tưởng là nha hoàn nhà nào bất tỉnh ở đó chứ. Mắt ta kém quá, không nhận ra được, muội định đi đâu à?”

Ai là muội muội của ngươi?!

Thất công chúa hai mắt trừng trừng, nàng ta muốn nhắc nhở thân phận với mình à, nhắc xem ai mới là người không hiểu quy củ ở đây sao.

Thẩm Hành nhanh mồm nhanh miệng nhưng nàng cũng không kém bao nhiêu, nàng ta bật cười đáp lại:

“Gặp Thẩm tiểu thư thế này làm Nguyệt Hoa nhớ lại, dạo trước còn có người nói không muốn bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng kia mà. Nhắc tới cũng lạ, đại hôn của cô và Hoàng huynh, Nguyệt Hoa cũng nên đi tới dự tiệc mừng. Chỉ có điều ấy, lòng ta không dễ chịu cho lắm, Lâm gia sắp bị chém đầu cả nhà, mấy chục mạng người như thế sao mà cười được đây.”

“Hóa ra là vậy à.”

Thẩm Hành mỉm cười nhìn nàng.

“Gần đây ta ăn ngon ngủ ngon, công chúa còn nhỏ tuổi, nếu ngủ không ngon thì nên dùng mấy loại hương an thần ấy nhé.”

Tô Nguyệt Hoa nghe xong thì thâm trầm cả mặt.

“Ăn ngon ngủ ngon?”

Nàng ta tiến lên vài bước áp sát gần nàng.

“Ngươi không sợ có báo ứng gì sao? Cả nhà Lâm gia đều do ngươi vạch tội, thị tộc con cháu có tổng cộng ba mươi sáu nhân khẩu, nhiều người như thế, ngươi không sợ gặp ác mộng kia à?”

“Thẩm Hành có gì mà phải sợ?”

Nàng lạnh lùng đứng lại, bình tĩnh nhìn lại Tô Nguyệt Hoa.

“Thứ nhất, Lâm gia bị định tội là vì có người đã vu hại Thẩm gia trước, cho nên tội danh của họ cũng bị lộ hết ra.

Thứ hai, chém đầu cả nhà chúng tớ nhà họ Lâm đã làm nhiều chuyện bất nghĩa, buôn bán quan chức, tăng thu thuế địa phương, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của người dân.

Thứ ba, Thẩm Hành không phải thánh nhân gì, người suýt nữa hại chết cả nhà Thẩm gia, ta không có gì phải đồng tình thông cảm. Mọi chuyện đều có nhân quả của nó, nếu như vào ngày Lạc quý nhân bị phế, công chúa có thể khiến người ta phải thương tình rơi lệ, thì những gì Thẩm Hành nói hôm nay, ta nghĩ ngươi cũng hiểu đôi phần.”

“Đừng có suy bụng ta ra bụng người, chuyện gì cũng có nguồn căn của nó. Trời lạnh đây, công chúa quay về đi thôi.”

Tô Nguyệt Hoa nhìn Thẩm Hành chăm chú, mấy lần há miệng mà không biết nói gì.

Nàng là một công chúa, tuy rằng Mẫu phi bị biếm vào lãnh cung, nhưng Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ làm khó dễ gì nàng, cơm áo gạo tiền cũng theo bậc quý nhân, cả đời không có gì đau khổ.

Nàng không quan tâm chuyện triều đình, càng không hiểu những khó khăn của nhân gian. Nàng chỉ biết nam nhân mình yêu sắp bị xử trảm, đau khổ của nàng biết giải tỏa cho ai.

Hoàng hậu tránh mà không gặp, phụ hoàng không rảnh chú ý, muốn cầu xin cũng không có cách nào.

Ngay khi Thẩm Hành sắp vào cửa, không biết nàng ta lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đưa tay kéo vạt áo của nàng lần thứ hai.

“Lâm Hi Hòa thì sao? Không phải ngươi rất yêu hắn à, muốn gả cho hắn mà? Giờ hắn phải vào tù, ngươi cứ trơ mắt nhìn hắn chết như thế? Ngươi đúng là độc ác.”

Thẩm Hành đưa mắt nhìn Tô Nguyệt Hoa cứ dây dưa không dứt.

“Ta sẽ không trơ mắt nhìn hắn chết, bởi vì ta không muốn đến xem. Năm xưa khờ dại thôi mà, nhìn nhầm người kia tưởng phu quân của mình, giữa chúng ta đã chẳng ai nợ ai từ rất lâu rồi.”

Nàng không muốn nói, dưới tay Lâm Hi Hòa cũng không hề sạch sẽ, không biết bao bách tính đã uống mạng vì hắn, người thiếu niên cười vui với nàng đã tan vỡ từ lâu rồi.

Năm tháng đúng là điều chân thật nhất, nó có thể biến một người thành dị dạng hiền lành, cũng có thể khiến người ta phải hoàn toàn thay đổi. Rất rõ ràng, Lâm gia lựa chọn về thứ hai.

Nàng dứt khoát như vậy khiến Tô Nguyệt Hoa cũng không biết làm sao, cứ thế òa khóc thành tiếng.

Làm như nàng giết chết cả nhà nàng ta không bằng, còn kinh động đến cả vương phủ.

Quý công chúa ung dung hoa quý của ngày xưa ngã bên chân Thẩm Hành, kéo kéo đôi hài rồi kêu gào khóc: “Ta mặc kệ, ta không muốn hắn chết. Người giúp ta cứu hắn đi, ngươi đi đi!!”

Thẩm Hành thở dài một hơi, đẩy ra ngón tay của nàng ra rồi ý vị nói:

“Đôi hài này là hài thù đó, cô nhẹ nhẹ chút.”

Tô Nguyệt Hoa đã khóc đến mờ mắt.

Đám người vây xem lại càng lúc càng nhiều, khiến cho Thẩm vương phi cũng hiếm khi khó chịu. Chân chừ một lúc, nàng nhìn thấy đỉnh kiệu màu tím sẫm của Tô thiên tuế đang từ từ khiêng về hướng này.

Trong màn kiệu lung lay, gò má tuấn tú nghiêng về phía bên này rồi nhúu mày một cái. Chờ đến khi nhìn thấy rõ tình cảnh trước cửa, hẳn lại thoải mái đứng bên ngoài nhìn qua.

Nếu không phải trong mắt Thẩm đại tiểu thư có ý: Nếu chàng dám không tới, buổi tối cứ ngủ ở thư phòng luôn đi. Ánh mắt quá mức rõ ràng, chứ không chắc hẳn đã nói Quế Viên công công đi mua bao hạt dưa mang tới.

Bất đắc dĩ bò xuống khỏi kiệu, Tô tiểu thiên tuế tỏ vẻ rất vô tội.

Tô Nguyệt Hoa khóc đến mắt nhạt nhòa, nhưng nhìn thấy bộ mãng bào triều phục màu xanh đen không thể không quen thuộc hơn, nàng khàn giọng gọi: “Hoàng huynh.”

Hắn nghe thì đáp lại, nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi thật lòng hỏi thăm:

“Lạc quý nhân đi rồi à? Sao không thấy trong cung tới báo tang.”

Vốn Thẩm Hành đang định quay về tìm Đạo Đạo, nghe vậy suýt chút nữa cắn luôn đầu lưỡi.

Câu này mà cũng hỏi được sao.

Tô Nguyệt Hoa trong bộ trang phục không khác gì “tang phục”, đúng là không khác gì đến “báo tang” đấy nhỉ?

Đáng thương cho Thất công chúa khóc đến sắp tắt thở mà không nhận được một câu an ủi nào, run cầm cập nửa ngày mới nghẹn được một câu.

“Không phải, Lạc quý nhân rất khỏe, là muội, muội... Hoàng huynh, muội tới chúc mừng đại hôn của huynh. Còn có việc này nữa, Hi Hòa sắp bị xử trảm rồi, phụ hoàng không muốn gặp muội, huynh có thể đi khuyên người được không, tha cho Lâm Hi Hòa một mạng? Muội biết phụ hoàng vừa ý huynh nhất, sớm muộn gì huynh cũng được kế vị ngai vàng, nhất định phụ hoàng sẽ đồng ý thôi.”

Thái tử còn chưa lập, đề cập tới ngôi vị hoàng đế chẳng khác nào bất kính. Cũng may đám huynh đệ của Tô tiểu vương gia không ở đây, nếu không lại chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn chớp mắt hai lần.

“Không khéo rồi, phụ hoàng mới phê chuẩn cho ta ở nhà nghỉ ngơi, sắp tới cũng không phải vào triều.”

“Không vào triều? Tại sao chứ?”

Tô tiểu thiên tuế “khắc khặc” ho khan hai tiếng, hoành tráng đáp: “Gần nhất trở trời, ta linh tính mình sắp ốm đây rồi.”

Ốm mà còn phải linh tính nữa sao?

Ai mà hiểu được, có một ca ca không thương yêu sẽ bi thương cỡ nào?

Thấy công chúa nào đó đang rơi vào trạng thái ngu si, Tô Nguyệt Cẩm vội vàng kéo Thẩm Hành vào phủ.

Giây phút cửa lớn đang từ từ khép lại, Tô Nguyệt Hoa vẫn đứng sững trong gió, cả người lắc lư.

Quê Viên công công nói: “Vương gia ngài cứ để Thất công chúa ở ngoài kia thế à?” Chỉ sợ lát nữa trời sẽ mưa.

Hắn quen tay dụi tai vào lòng bàn tay của Thẩm Hành sưởi ấm, vô tội nói:

“Trong cung cũng có nơi để sưởi ấm thôi mà, nàng ta muốn lạnh thì cứ kệ đi.”

Sống thoải mái quá nên muốn để mưa xối vài phát cũng chẳng thiệt hại gì.

Nhưng mà khiến người ta bất ngờ là, đầu óc của Tô Nguyệt Hoa bị nước xối thật rồi, sau đó còn có chuyện xảy ra.

Bởi vì sau khi bị bệnh, thái y chặn ra nàng ta có hỉ mạch.

Hài tử là của Lâm Hi Hòa, chuyện gièm pha như vậy nhưng nàng ta vẫn kiên trì vắc bụng chạy đến Phụng Loan điện cầu xin Hoàng hậu nương nương, vì hoàng tự mà tha cho Hi Hòa một mạng.

Từ trước đến giờ Hoàng hậu vẫn thích xem náo nhiệt, nhưng lại không muốn quản mấy loại chuyện thế này, bà xoay mặt gọi Lạc quý nhân trong lãnh cung ra ôm người này đi.

Nguyên văn của bà là: “Phan Chi Hoa, cô là bà ngoại rồi đó, chúc mừng. Nhưng mà con rể sắp chết rồi, nên bi thương nhé. Khuê nữ của cô không chịu dưỡng thai, còn muốn dùng hoàng tự để uy hiếp, việc này cô xem đó mà làm đi.”

Chương 84

Quê Viên Công Công Có Nước Tương Sáng Rồi

Phan Chi Hoa không phải là phi tần bình thường, trước khi bị vào lãnh cung, bà đã từng là Quý phi chỉ đứng sau Hoàng hậu. Những tâm tư, thủ đoạn ở chốn hậu cung này sao mà bà không rõ.

Có lẽ những năm gần đây cuộc sống trôi qua thoải mái hơn nhiều quá, cho nên trái tim tranh đấu đã không còn gai góc vì tình cảm.

Giờ nghe thấy khuê nữ nhà mình không được việc như vậy, cả khuôn mặt đều xanh mét tức điên, vội vàng ăn mặc chỉnh tề rồi chạy tới thiên lao.

Còn chưa biết chuyện nhà họ Lâm sẽ bị xử ra sao, tóm lại, đứa bé trong bụng Tô Nguyệt Hoa chưa thành hình đã bị đưa một bát thuốc sảy thai.

Thuốc là do Lâm Hi Hòa tự tay rót hết, sau đó hắn nói với người của Lâm gia, Lạc quý nhân ở trong cung đã nói, chỉ cần không để cho công chúa sinh con, thì có thể giữ cho Lâm gia một mạng.

Hoàng hậu nương nương nghe xong, mặt không chút thay đổi, nói: “Lạc quý nhân? Từ trước đến giờ có người này ở trong cung đâu nhỉ.”

Điều tra mà không tìm ra chứng cứ, vậy thì làm sao được nữa? Trên quan trường “dĩ bỉ chi đạo, vĩnh viễn thị luân” cứ loanh quanh vậy đó.

Dù quá trình có ra sao, đứa bé trong bụng Tô Nguyệt Hoa cũng đã không còn nữa. Bát thuốc sảy thai là của cha để đứa bé đưa cho, điều này khiến cho vị công chúa luôn kiêu căng ngạo mạn dường như chỉ trong một đêm đã hiểu ra nhiều điều, trong đáy mắt cũng không còn được mấy phần bướng bỉnh.

Lạc quý nhân thờ ơ nhìn nàng uể oải, lớn tiếng chất vấn: “Việc đã đến nước này, còn có gì mà không bỏ được đây?” Nàng mê man ngẩng đầu lên nhìn về phía mẫu thân mình.

“Nhưng con của con không còn nữa, con phải đi tìm ai để đòi đây? Nương, người là mẹ ruột của con, vì sao người cũng tàn nhẫn như vậy. Chẳng lẽ đứa bé không phải là cháu ngoại ruột của người sao?”

“Ta tàn nhẫn? Ta muốn con nhớ cho kĩ vào, chính cha đẻ của nó không cần nó! Lúc trước ta không tán thành việc con kết hôn với Lâm gia, nhưng con lại cứ quyết tâm phải gả. Bây giờ chuyện đã bê bối thành ra như vậy, con vẫn còn hỏi ta phải tìm ai để đòi đứa bé sao?”

Phan Chi Hoa nhìn gương mặt không chịu tình ngộ kia, chỉ hận bản thân mình thường ngày không quản giáo, giáo dục nàng cho tốt.

“Trong lòng không thoải mái thì tự tìm chỗ mà giải tỏa. Không phải Lâm Hi Hào vẫn còn bị nhốt ở trong ngục đó sao? Cả đại gia đình Lâm gia đều ở đó, bức bối thì tự mình tìm xem, đừng có chướng mắt trước mặt ta nữa.”

Thân là con gái hoàng thất, không có tâm cơ thì chỉ có thể bị chơi đùa đến chết, đây là con đường do nàng tự chọn, không thể oán hận bất kì ai. Lời này của Phan Chi Hoa, Tô Nguyệt Hoa không biết có hiểu được bao nhiêu, cuối cùng, chạng vạng tối, nàng đã đi tới thiên lao.

Giây phút cánh cửa lớn mở ra, mùi máu tanh và hơi lạnh ẩm ướt phả ngay vào mặt, nàng không chịu được mà nôn khan hai tiếng, lúc này mới chậm rãi bước xuống bậc thang.

Trong phòng giam tối tăm không có ánh mặt trời, thỉnh thoảng lại có một bó đuốc khiến mắt người đau đớn.

Trương Văn Quân híp mắt hồi lâu mới thấy rõ người đến là Tô Nguyệt Hoa. Nàng vẫn mặc quần áo hào hoa phú quý, chất liệu vải bằng gấm vóc đỏ tươi, được điểm xuyết nhiều vân thêu phức tạp. Chuyện của Tô Nguyệt Hoa sảy thai nàng chẳng hề hay biết, giờ thấy người tới lại có phần tương niệm, nàng cứ nằm trên mặt đất cất tiếng gọi công chúa.

Tô Nguyệt Hoa thản nhiên nhìn nàng một lúc xem như đáp lại, váy hoa xòe ra ngồi ở trên ghế nhỏ. “Bổn cung tới thăm người một chút.” Trương Văn Quân gật đầu liên tục, còn chưa kịp lấy lòng đã nghe được câu tiếp theo. “Bổn cung mang thai hài tử của Lâm Hi Hòa.”

Mang thai con của hần? Trương Văn Quân cúi mắt, rũ mi xuống, đáy mắt ánh lên một tia sáng rất nhỏ, tựa như bi thương, cũng tựa như vui mừng, nàng nói. “Vây thì thật chúc mừng cho công chúa, ta vẫn luôn cảm thấy công chúa là một người có phúc. Chỉ tiếc là bây giờ Hi Hòa vẫn còn nhốt trong ngục, nếu như chàng biết, nhất định sẽ rất vui mừng.”

“Thật sao?”

Tô Nguyệt Hoa liếc nhìn nàng: “Người đúng là hào phóng, người ngoài mang thai con của chồng mình mà vui mừng vậy được.”

“Công chúa sao lại là người ngoài được.”

Trương Văn Quân lại tiến thêm một bước. “Chúng ta là người một nhà mà, trên dưới Lâm phủ, có ai không xem ngài là chủ nhân đâu chứ.”

Lời nói này rõ ràng có ẩn ý bên trong, nếu là Tô Nguyệt Hoa của những ngày trước đó, chỉ sợ đã bị nàng nắm mũi dắt đi, ngoan ngoãn nghe theo việc người ta sai bảo. Chỉ tiếc, “Đứa bé không còn nữa. Là Lâm Hi Hòa tự tay giết nó, hần tưởng làm thế hần sẽ sống, mà không biết rằng, tội danh sát hại hoàng tự lại lớn hơn rất nhiều! Con người cũng có lúc kỳ lạ thế đấy, khi người trăm phương ngàn kế lo nghĩ cho người khác, thì người khác lại âm thầm tính toán chuyện của người.”

Sao lại có thể như vậy nhỉ!

Trương Văn Quân khiếp sợ ngẩng đầu, hoàng tự là lá bài quan trọng trong ván bạc này mà, sao Lâm gia lại hồ đồ đến như thế?

“Không tin phải không? Lúc đầu ta cũng không tin. Nam nhân kia, ta đã yêu như thế, vì muốn gả cho hần mà thậm chí không tiếc trở mặt với mẫu phi. Lúc nghe nói có đứa bé này, chuyện đầu tiên ta làm là chạy đến trước mặt phụ hoàng để xin tha cho hần.”

“Nhưng hần thì sao? Chỉ vì mẫu phi thuận miệng đáp một câu: chỉ cần hần chịu, bà sẽ nghĩ biện pháp để thả hần ra ngoài. Chỉ cần tự tay đưa chén thuốc kia rót vào miệng ta là được.”

Nàng yêu hần như vậy, nếu có thể đổi tính mạng của đứa bé này để hần được sống tiếp, nàng sẽ làm thế mà không hề do dự.

Nhưng chỉ vu vơ một câu hấn đã làm như thế, lựa chọn giết chết con của nàng. Thậm chí còn chẳng nói một câu, nàng có đồng ý hay không. Nàng nói với Trương Văn Quân: “Người đừng sót ruột, chẳng qua tâm trạng ta không tốt lại không biết giải tỏa ở đâu. Lạc quý nhân nói, tâm tình không tốt thì hãy tìm cách để thoải mái hơn đi. Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của người, ta lại thấy quả thư thái hơn nhiều. Có lúc ta đã nghĩ, làm thiệp mà người có thể làm đến mức này cũng đủ rồi đấy chứ. Cha mẹ chồng coi trọng, chồng thương yêu, mặc dù tướng mạo không xuất chúng, nhưng người cũng có được nhiều điều.”

“Người bỏ ra nhiều hơn ta, nhưng kết cục lại thảm hại hơn ta. Nghe nói vết thương chỗ thái dương của người là do Lâm Phương Tri đánh? Chà chà, ra tay cũng ác độc thật đấy, ta nhìn mà không nở nữa mà.”

Trương Văn Quân không biết tình hình ở bên ngoài, cũng không biết cha mình có tìm được quan hệ nào hay không. Nhìn thấy mắt Tô Nguyệt Hoa càng lúc càng điên cuồng lộ rõ, nàng hoảng hốt lui về sau mấy bước.

“Công chúa nói gì vậy, ta nghe mà chẳng hiểu chút nào, trong tù ẩm ướt, chỉ sợ làm bản ngọc thể, kính xin công chúa mau trở về đi thôi.”

Giữa lúc run rẩy mà vẫn khôn khéo vậy đấy. Tô Nguyệt Hoa nhưn mày, lấy một chiếc dây thừng từ trong tay áo ra. “Ta không vội, chờ tiễn người đi xong ta còn muốn đến thăm Lâm Hi Hòa nữa mà.”

Trương Văn Quân không ngờ Tô Nguyệt Hoa lại có ý định này, nàng lùi từng bước một cho đến tận góc tường. Thẩm Hành đã đánh gãy một tay một chân của nàng, lúc này đây, nàng chẳng còn sức lực mà đánh trả ai nữa.

“Người muốn làm cái gì? Hại chết đứa bé ở trong bụng người không phải là ta. Huống hồ ở đây là thiên lao, ngay dưới mí mắt thánh thượng. Thánh thượng còn chưa hạ chỉ, người không thể giết ta được!”

Tô Nguyệt Hoa chậm rãi tiến sát lại gần, nhếch môi cười nói: “Người tưởng ta không giết thì người vẫn còn mạng mà sống tiếp được sao? Ngay cả Trương gia cũng tịch biên rồi mà, người nghĩ mình còn đường nữa chắc.”

Trương Văn Quân, bản cung quen với Lâm Hi Hòa, người cũng tốn không ít công đấy nhỉ. Bản cung có ngày hôm nay, sao có thể quên người đã giật dây bắc cầu mai mối chứ?”

Trương gia bị tịch biên gia sản?!

Lúc sợi dây thừng thô chắc siết chặt trên cần cổ, Trương Văn Quân cố sức giằng co.

“Cho dù có phải chết cũng không tới phiên người ra tay, đồ điên này, mau thả ta ra. Khụ... Người đâu, mau tới, mau tới cứu ta!”

Lực tay của Tô Nguyệt Hoa không lớn, nhưng với tình hình bây giờ của Trương Văn Quân muốn tránh thoát khỏi cũng là điều không thể. Dây thừng trên tay nàng siết chặt, kéo thẳng về phía sau.

“Cứu người?! Chờ Diêm Vương tới cứu người đi! Nghe nói người rất thích giết con của người khác, ngay cả người bên cạnh mình cũng không tha phải không. Không biết sau khi chết rồi của Địa Ngục có nhận người không nhỉ!”

Cả khuôn mặt của Trương Văn Quân đã đỏ bừng cả lên, nàng giãy giụa quát. “Con của Lâm Hi Hòa chỉ có thể do ta sinh mà thôi. Tha cho Lâm tiện nhân kia là gieo gió gặt bão, người cũng vậy! Người tưởng người là cái thá gì, nếu không phải vì thân phận công chúa cao quý kia, Lâm gia sẽ nịnh bợ người sao? Lâm Hi Hòa sẽ yêu thích người sao?”

“Câm miệng!” Mái tóc dài của Tô Nguyệt Hoa đã lộn xộn từ lâu, đáy mắt đầy tia máu như mắt trí điên cuồng. “Ta thế nào đó là chuyện của ta, không tới phiên đồ tiện nhân bình phẩm!!”

Trương Văn Quân cũng biết mình chẳng có đường sống, nàng túm chặt lấy dây thừng trên cổ, mắng. “Người mới là tiện nhân đấy! Đáng đời, Lâm Hi Hòa... không muốn có con của người... Người đúng là đáng đời...”

“Ta đáng đời?! Vậy còn người thì sao? Gả cho hán rồi mà còn phải giúp hán cưới vợ bé?” Tay của Tô Nguyệt Hoa càng lúc càng siết chặt, đôi mắt chỉ còn khát máu và tàn nhẫn.

Nếu không phải vì người kia, có lẽ nàng vẫn là một công chúa cao cao tại thượng. Nếu không phải vì nàng ta, có lẽ cả đời này nàng cũng không biết được, Lâm Hi Hòa là con người ra sao. Nếu không phải nàng ta, sao nàng lại có ngày hôm nay được chứ.

Hai mắt của Trương Văn Quân trợn trừng, không còn không khí để thở, tay chân đập đá lung tung nhưng vẫn gắng gào thét: “... Đồ tiện nhân các người, Lâm Hi Hòa vốn là của ta... Ngoài ta ra, không có ai xứng làm... thê tử... của hán...” Tiếng của nàng càng ngày càng nhỏ, cho đến khi chữ cuối cùng được thốt ra khỏi miệng, đó cũng là lần duy nhất nàng nói ra được chấp niệm suốt mười năm ròng rã. Trương Văn Quân dùng hết nửa đời người, cố gắng để leo lên quyền thế, nhưng cho đến chết cũng chưa được ngồi lên vị trí mình vẫn hằng ước mơ, ngôi vị chính thất.

Bên ngoài nhóm thị vệ đứng chờ khẽ nói: “Tiếng động bên trong lớn quá, có nên đi vào xem thử không nhỉ?”

Tên còn lại vẫn nhìn thẳng phía trước, đáp: “Đừng lo chuyện bao đồng, cấp trên có dặn, cho dù tắt thở rồi cũng phải làm như chưa. Lúc đi lên đoạn đầu đài, chết hay sống ai quan tâm nữa chứ.”

Ngày đó, ở trong tù, có hai người đã chết. Một là Trương Văn Quân, một là Lâm Hi Hòa. Chỉ khác nhau một điểm, hán bị người ta cho uống thạch tín, thất khiếu chảy máu mà chết. Lúc bọn thị vệ xông vào, trong nhà lao, Thất công chúa vẫn ôm đầu Lâm Hi Hòa trong ngực, ngồi ngẩn người chờ đợi, bên cạnh là chiếc bát sứ vẫn còn xoay vòng vòng, như thể tiếng rên rỉ của trần thế bị ai.

Biểu hiện của Tô Nguyệt Hoa không giống như đã được giải thoát, cũng không giống như oán hận, chẳng có suy nghĩ gì, có lẽ phải nói là trống rỗng.

Sau đó, Thất công chúa bị giáng thành thứ dân. Có người nói nàng điên rồi, cũng có người nói nàng được Lạc quý nhân đưa đến một nơi không có ai hay biết để lập gia đình đấy. Nói chung, từ đó về sau, người kia đã không còn xuất hiện thêm một lần nào nữa.

Ngày ấy, Lâm gia bị chặt đầu, Thẩm Hành không đi xem, nàng nằm nghiêng dưới giàn nho đến xuất thần ngơ ngẩn.

Tô Nguyệt Cẩm nói: “Đang suy nghĩ gì vậy?”

Nàng chậm rãi tựa vào ngực hắn, khẽ nói: “Đang suy nghĩ về nhân sinh, đúng là thế gian này chẳng nhìn thấu được gì. Trương Văn Quân cũng thế, Lâm Hi Hòa cũng vậy, một hồi như giấc mộng phồn hoa, chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, giỏ trúc sao mức nước được đây. Đáng tiếc, con người lại không biết điều đó, cứ mãi lạc bước trong bóng tối một mình. Thiếp vốn còn định mở bàn tiệc ăn mừng, nhưng giờ lại chẳng có hứng thú gì cả.”

Chết cũng chết rồi còn gì phải để ý nữa đây. Bên ngoài, tiếng pháo bông náo nhiệt lạ thường, là dân chúng trào phúng những tham quan mình ghi hận thấu xương. Nàng nháy mắt một cái, buồn cười nói: “Pháo tốn bạc mà, tội gì phải tặng những thứ này cho mấy kẻ đáng chết kia chứ.”

Khuôn mặt cứng nhắc của Tô thiên tuế như muốn biểu đạt vẻ tán thành, chỉ tiếc còn chưa nói được gì đã nghe tiếng của Quế Viên vọng lại: “Vương gia, ba ngàn tiếng pháo ngài sai mua lúc nào thì đốt a, đã bày xong trước cửa rồi mà.”

Chương 85

Dạng Tiểu Chủ Trở Về

Tháng hai, hoa sơn trà đơm nở.

Đảo mắt đã là đầu mùa xuân năm sau, chợ kinh thành vẫn phồn hoa như trước, cây cỏ thụ trong vương phủ vẫn cành lá xum xuê.

Thẩm vương phi vui đầu đi trong viện nhà mình, những tháng ngày không có Tô thiên tuế đúng là không thoải mái.

Khoảng thời gian trước ở Hoàn Nam lan tràn ôn dịch, rất nhiều bách tính bị mắc bệnh mà chết, ngự y trong triều cào nát cả da đầu cũng không nghĩ ra được phương pháp nào trị liệu.

Đúng lúc sư tử của Tô Nguyệt Cẩm là Triệu Hàm xuống núi, nghe nói việc này nên cùng tới Hoàn Nam.

Thẩm Hành vốn định đi cùng hắn, nhưng Tô thiên tuế lại lo tình hình dịch bệnh khó mà khống chế được, cho nên không muốn nàng mạo hiểm cùng theo, cứ lén lút ra ngoài hai lần là lại bị “Áp giải” trở về.

Khi đó nàng không biết sự tử của hắn cũng chạy toi Hoàn Nam, cả ngày ở nhà, bát thạch tín không hề rời khỏi tay, chỉ cần có tin tức xấu thì cùng nhau sống chết.

Nhưng mà sự thực chứng minh, thạch tín để lâu có thể dán được cửa sổ. Chờ mãi tới khi bát “thuốc đoạn trường” kia đông lại thành một cục, cuối cùng cũng có tin tức tốt.

Tình hình dịch bệnh đã được khống chế, ít ngày nữa Tô thiên tuế có thể trở về kinh.

Đạo Đạo vừa đổi huân hương trong lư hương trong phòng, vừa quay sang nói với Thẩm Hành.

“Tiểu thư, Vương gia mang một tiểu cô nương ra ngoài như vậy, tiểu thư không lo lắng gì à?”

Nàng đặt chân lên chiếc giường nhỏ quý phi bên cạnh bàn, gạt đầu chắc nịch.

“Ai nói ta không lo? Hắn không mang bạc theo, ta sợ sau khi quay về sẽ bị vị sư tử kia lừa gạt, chúng ta không có nhiều bạc đâu.”

Cả khuôn mặt Đạo Đạo đều đông cứng.

“Nô tỳ không nói chuyện này, tiểu thư không lo họ có tư thông xã giao gì à? Tiểu thư xem, cô nam quả nữ ở cùng nhau lâu như thế, lại hiểu rõ về nhau. Đặc biệt là Thiên tuế nhà chúng ta tuấn tú như vậy, cô nương nào mà không động lòng chứ.”

Trong thoai bản, các chính thất đều làm nền như thế.

Thẩm Hành nghe vậy cũng cau mày suy nghĩ một hồi.

“Em dùng thành ngữ tư thông xã giao sao, đọc nhiều sách nên giỏi hơn rồi đấy.”

Đạo Đạo: “...”

Hoàn Nam cách kinh thành khá xa, cô gắng đi nhanh cũng phải mất mười ngày.

Khi Thẩm Hành nhận được thư xác định ngày hồi phủ của Tô Nguyệt Cẩm, tâm trạng nàng cũng bay bổng cả lên, vừa hát vừa quét lá trong sân, cực kì sạch sẽ.

Quản gia Nguyên Phúc hoảng hồn run chân, run lập cập nói: “Vương phi, sao ngài lại quét rác thế này, Vương gia mà biết sẽ trách phạt tiểu nhân mất.”

Nàng cười ha ha lắc đầu.

“Quý phủ chúng ta không có nhiều quy củ thế đâu, không nói cho chàng là được thôi mà.”

Nguyên Phúc nghe xong thì tội nghiệp nhìn nàng.

“Lần trước Vương phi leo tường ra ngoài chơi chợ đêm, khi ấy ngài cũng nói vậy, sau khi trở về cũng có phải tiêu nhân khái ra đâu.”

Còn nhớ chuyện này nữa à?

Hôm đó, nàng vừa về đã nôn thốc nôn tháo, Tô Nguyệt Cẩm dịu giọng an ủi nàng, khi ấy nàng có nhớ mình đã nói gì đâu.

Mãi tới lúc khỏi bệnh, Nguyên Phúc đã bị giam ở trong phòng chứa củi mấy ngày rồi.

Đó là lần đầu tiên nàng thấy hấn giận dữ với người hầu như vậy, vẻ mặt lạnh lùng đó nàng cũng không dám ngó, hết như một đứa bé làm sai, đến thờ cũng không dám thở mạnh.

Sau đó Nguyên Phúc nhìn thấy nàng là lại hoảng hồn hoảng vía, chỉ sợ nàng lại làm chuyện gì tai vạ tới mọi người.

Thảm Hành ho khan hai tiếng, yên lặng móc một miếng bạc vụn ra để ông cầm mua rượu.

Nguyên Phúc cúi đầu nhìn xem, rồi lại khó khăn mở lời:

“Vương phi à, giờ giá rượu cao lắm đó.”

“... Vậy thì mua nước uống...”

Dù gì phải một thời gian nữa hấn mới quay lại mà.

Thảm Hành cảm thấy chuyện hồi lộ như vậy không thể tạo thành thói quen, người kia còn chưa kịp mở mồm nàng đã cướp lời trước:

“Thực ra từ lần trước, Tô Nguyệt Cẩm đã cắt hết tiền tiêu của ta rồi. Giờ mua cao đường ta cũng phải hỏi mượn, khổ đến thế là cùng.”

Nàng khổ sở quay đầu, muốn để ông nhìn thấy vẻ chân thành đang dâng trào trong mắt mình, ai ngờ quay đầu một phát đã suýt tẹo cổ luôn.

Nguyên Phúc uất ức đứng cạnh bên nhỏ giọng nói.

“Vương phi, Dạng tiểu chủ trở về.”

Nàng trở mắt ngoác mồm nhìn nữ tử xinh đẹp đang mỉm cười duyên rũ, tự nhiên lại thấy mắt mặt không để đâu cho hết.

Sao họ lại gặp nhau trong tình huống này được chứ? Sao lại ngay lúc nàng không có khí thế gì vậy chứ?

Mặt nàng cứng đờ một lúc, rồi cố gắng tự nhiên vuốt vuốt mái tóc dài.

“A, cái kia... Chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi.”

Trước khi Tô Dạng xuất hiện, hình như Thầm Hành đã sắp quên mất người nàu chính là con dâu nuôi từ bé của phu quân nhà mình. Gả cho Tô Nguyệt Cẩm đã hai năm, nàng ta cũng chưa từng xuất hiện lấy một lần. Bộ quần áo sắc hoa kim ngân bằng lụa mỏng, cực kì trang nhã là thế nhưng mặc trên người “nàng ta” lại lộ liễu ba phần.

Thầm đại tiểu thư cúi đầu lặt lặt cái nấp trong tay, vô cùng lúng túng.

Muốn nói thì cứ nói quách đi, nếu không lại càng thêm khó chịu, cười hoài thế này mặt cũng mỏi lắm rồi.

Bầu không khí trong phòng có phần kì lạ, Dạng tiểu chủ uống nước xong, ánh mắt lại tò mò hẳn lên.

Không biết nàng mò được một tấm ván gỗ đầu ra, dán trên đó một tờ giấy tốt, bút lông vung vẩy dạo đầu.

“Hành tử tử, cho ta mượn ít tiền.”

Thầm Hành không biết các “Tỷ muội” khác trong cung sống với chính thất thế nào, nhưng người này đúng là đã khiến nàng mở mắt.

Mở miệng cái là mượn bạc a.

Nhìn “Dạng cô nương” đang mỉm cười rạng rỡ, nàng moi moi móc móc hầu bao, rất nghĩa khí lấy ra mười lượng bạc đặt vào tay nàng.

“Đủ không? Đạo Đạo còn một ít nữa.”

Dù sao cũng là lần đầu tiên họ mở miệng mượn tiền, hẹp hòi quá thì sao xứng với hai từ tử tử.

Trên mặt “Dạng cô nương” cứng đờ trông thấy, nàng cố sức nhìn kĩ một hồi lâu, mới phát hiện người kia không phải đang đùa mình, xoạt xoạt vài nét bút.

“Nhân gia muốn mượn ba trăm lượng bạc ròng.”

Ba trăm lượng bạc ròng?

“Mua cái gì mà quý thế?”

“Là một cái nghiên bút thời Ngụy Tấn, màu sắc trang nhã, là hàng thượng phẩm đó.”

Thầm đại tiểu thư chớp mắt hai lần.

“Nhưng hiện giờ bạc không thuộc quyền quản lý của ta, phải chờ Tô Nguyệt Cẩm về rồi hỏi mượn chàng mới được.”

Lần trước nàng nôn kinh khủng quá, nghỉ ngơi hai ngày cũng không hồi sức nổi. Để tránh nàng ăn vụng lần nữa, hẳn cố ý dặn mọi người trong phủ, không được đưa bạc cho nàng.

Chờ hẳn về? Hẳn chịu cho mới lạ.

Dạng tiểu gia cau mày, làm ra vẻ uất ức tủi thân.

Thảm đại tiểu thư nhìn cũng thấy mùi lòng, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

“Nếu không, chúng ta tới phòng thu chi hỏi thử nhé? Có lẽ chi cho nàng thì hẳn sẽ đồng ý thôi.”

“Không đưa được, Vương gia có dặn, một lượng bạc cũng không thể buông tay. Nếu không ngài mà về sẽ treo tiểu nhân lên cây, ba ngày không cho phép ăn cơm.”

Thảm Hành đưa cho hẳn một chiếc khăn tay lau nước mắt, vừa nói.

“Không phải cho ta, là Tô Dạng muốn dùng, cậu hoảng cái gì?”

“Dạng tiểu chủ thì càng không được đưa.”

Anh trai phòng thu chi ôm chặt chiếc chìa khóa tráp.

“Vương gia đã căn dặn từ lâu, Dạng tiểu chủ muốn mượn bạc thì tự đi gặp Hoàng hậu nương nương. Nếu ai dám đưa một đồng, đuổi ra ngoài hết.”

Nghiêm trọng thế sao?

Thảm Hành kinh ngạc nhìn về phía Tô Dạng, dù thiếp thị không được sùng ái đi nữa cũng không đến nỗi lưu lạc bạc này.

Dạng tiểu gia đưa tay áo lên xoa xoa khóe mắt, đặt bút viết thêm.

“Nàng khỏi phải nghi ngờ, thường ngày hẳn vẫn đối xử với ta thế đấy, nhưng ta thích cái nghiên mực kia mà.”

Nàng ngây ngẩn đứng đờ tại chỗ, khó khăn đáp lời.

“Nếu không, ta đi hỏi Hoàng hậu nương nương thử xem?”

Sau nửa canh giờ...

Trước điện Phượng Loan Cung.

Thảm đại tiểu thư thần thờ ngồi dưới đất, lần đầu tiên bắt đầu xem xét thật kỹ về nhân phẩm của Tô Dạng.

Lúc nàng tiến cũng để gặp Hoàng hậu phản ứng của bà rất nhiệt tình. Nào ngờ Tô Dạng xinh đẹp vừa lộ nửa khôn mặt kia ra, hai người đã bị đóng sập cửa nhốt luôn ngoài điện.

Bát Bảo cô cô cứng mặt nói.

“Nương nương dặn dò, bà vừa thấy Dạng tiểu chủ ẩn đường sẽ biến thành màu đen, hai mắt vô thần. Để bảo trọng phượng thể, chuyện mượn tiền không cần nhắc tới nữa.”

Thảm Hành trừng mắt nhìn người nào đó đang thương xuân thu buồn ở một góc hoàng cung, thật sự rất muốn hỏi một câu:

“Rốt cục nàng tạo nghiệt gì, mà sao chẳng ai ưa nàng vậy!!